

Mixo - ledová linie v severce Hochgollingu

10.12.2017 JaBo

Zima vystrkuje růžky, první sníh, po půl roce konečně vytahuju skialpy...
Je půlka listopadu a s mými oblíbenými Budějčáky stoupám na parádnickej winteraum
v Oetztálských Alpách.



Něco však bylo špatně...

...hnedle po prvních obloučkách se mi svévolně a bez dovolení zlomila lyže ☹

...při traverzovém sjezdu jsem uříz menší lavinu a trochu se popovez do oudolí (stupidní chyba, holt když hlava řeší lyži místo trasy...)

...další den rupnul svah pod nohama, naštěstí neujel...

Víc indicií jsem nepotřeboval - prostě ještě nebyla ta správná doba...



Je pátek 9. prosince večer – tři týdny staré chmury jsou pryč – pomalu se s Jagyčem posouváme po úzké zasněžené silničce v sevření hlubokého Rohrmooserského údolí nad Schladmingem. Je pozdě, tma a kosa, nikde nikdo, nálada je výborná, jen se hlásí únava po cestě, v plánu je parádnická lajna v severce Hochgollingu – mistrně vybraná mistrem Kleboněm, minulý týden po 14-ti hodinovém souboji i přežena (Kleboň+Aleš), počasí a lezo podmínka má už týden značku „ideál“, prostě vše hraje do karet... najednou rána do auta...

...zastavíme... před světlomety vidíme potácejícího se kamzíka, který vzápětí mizí někde mezi stromy... nic se nestalo – jeli jsme pomalu a rohatec nás nabral nejspíš jen bokem – přesto (rozhodně pro všechny zúčastněné) zvláštní příhoda...

Ještě pár set metrů – závora – konečná ...nastřelujeme se do spacáků a užíváme si lahodný 4 hodinový spánek v autě (stejně jako další borci parkující vedle nás).

Sobota 10.12. (1 071 m) – vstáváme ve 3, pozorujeme hvězdy a snídáme, start ve 4... někdo už vyrazil, někdo teprve vylezá z péřáků. Promrzlý sníh křupe pod nohama, ale i pod kolama – právě nás předjíždí týpci na kole, s lezeckejma cajkama na zádech v báglu – jo, jo pěkně dupou do kopce... První necelé 2 hodky na zavřenou chatu Gollinghütte (1.641 m) po pohodové cestě, pak přechod placaté pastviny sevřené mezi štíty a už jsme u nástupu 1 100 m vysoké severní stěny Hochgollingu. Pomalu začíná svítat a tak místo



světla čelovek začínáme rozeznávat i obrysy... wow... překvapeně zírám na vedle stojící dvojku – je to Jirka se Zuzkou z Jihu – milé setkání ☺

Navlékáme sedáky, mačky a harampádí na sebe a vyrážíme na zteč.

Cesta začíná kratším sněhohrabem ve žlabu, pak vpravo cca 8 m led. Je to lehoučký (WI2), tak není třeba zdržovat se lanem... jsme si mysleli ☺. Po pár tepech (první letošní zásek) je však hrdinství fuč... naštěstí parádní plastickej led a euforie přehlušila lehké šimrání... pokračujeme sněhovým traverszem vpravo, pod další led (cca 30 m WI3-4). Tentokrát už je špagát venku a cestou pár vejvrtek s radostí použiju. Jagyč nakonec leze za mnou na průběh, tak žádný zdržování a valíme dál...



Další sněhotraverz – pro změnu opět vpravo. Pod nástupem do výrazného žlabu taháme topo a po krátké debatě jednohlasně volíme nástup zprava po skále, bo tam je právě nastřelená dvojčka Rakušáků (cyklistů), nejspíš guide a klient či kámoš. Ať tak či tak – nebyla to správná volba – namísto pohodového výstupu ve firnu

s občasnými ledovými výšvihy ladíme delikátní krůčky na glazurou potažené skále s hůdně sporadickým jištěním. No – nejspíš to trochu dramtizuju, ale rozhodně jsem už dělal jednodušší

kroky... po chvíli jsme však zpět ve žlabu a valíme hore – expozice roste, výhledy parádní, výstup si užíváme. Žlab končí skalním prahem (výjimečně vpravo ☺). Tady se schovávají top kroky cesty – psáno za M4 – no??? – zapotil jsem se, ale dalo se obstojně jistit. Nedostatek sněhu/ledu udělal z mixu spíše drytool, což bylo zajímavý, ale hroty motyk a maček skřípaly nelibostí.



Následoval kraťoučký sněhotraverz – kupodivu vlevo – poslední ledy – krásné, pevné, pohodové – prostě za odměnu. A už jsme na hraně žebra vedoucího pod vrchol. Lano mizí v báglu – nahoru

je to cobydup... teda to jsme si mysleli. Ve skutečnosti nás čekala ještě ¼ stěny. Sice to nebylo obtížné lezení, ale únava začínala dávat o sobě vědět...

...konečně jsme se přehoupli se severního stínu na vrcholovou hranu a hlavně - na sluníčko.

Ve 13 hod. jsme u vrcholového kříže
Hochgollingu (2 862 m).

Linie **Nordwand – 1100m/IV/M4/WI3-4**
je naše !!!

Fouká a okolní rakouští skalní krasavci v bílém hávu rozehrávají úchvatnou podívanou...



Foto a mizíme pryč z hřebene. Trocha pití a tyčka v závětrí a už sestupujeme JZ normálkou do sedla. Valíme dál – vydatně nám pomáhají zasněžené stráně. Nezbytné bloudění a akrobacie u potoka a už stojíme pod „naší“ severkou.



Pohled na kilometrovou stěnu se prostě neomrzí – fotíme a plácáme se po zádech ☺. Pokračuje dál do údolí. K autu docházíme před 18 hod. – po necelých 14 hodinách. Vyhvězďenou oblohu ozařuje měsíc, naše scvrklé žaludky se začínají plnit, mokré hadry a cajky nahrazuje civil a frrrrr... Doma jsem v neděli ve 2 ráno.

Vydařenej den ☺, díky parťáku
Bosák

A co na to Jagyč?

Ne to nemohl být sen.....to byla skutečnost...lepší než sen.

Díky Máro za nabroušení šroubů, Kleboni za prošlapání cesty a určení cíle a přírodu, žes udělala okno počasí a vyčarovala takovou super podmínku. Bylo to krásně intenzivní a intenzivně krásné.

...cejtím to úplně stejně